

ΑΠΟ ΤΑ ΟΘΩΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Η ΗΘΙΚΗ ΤΗΣ ΑΜΑΛΙΑΣ

Ο Θεός της πρίγκιψ Βάζας και μερικές Γερμανίδες. — Το επεισόδιο του Ανακτορικού χορού των Αθηνών. — Η Αμαλία ειδοποιείται από τον Αράπη της. — Το μουσικριώδες παραθύρακι και η Ιταλίδα πριμα. — Το σκάνδαλο του Βαυαρού μουσικού. — Ο Φαντης και τ' ώρολόγι ενός Στρατηγού, κ.λ.π.

Στά χρονικά της πρώτης μας Δυναστείας, ή φυσιογνωμία της βασιλείσσης Αμαλία; διαγράφεται αυστηρή, με τις γραμμές της θελήσεως και της βασιλικής αξιοπροσείας. Στο ζήτημα της ήθικης η Αμαλία δεν έκανε καμιά υποχώρησι. Γι' αυτήν μιὰ γυναίκα που θά ελεγε οπωσδήποτε κάποιον, έστω και το έλαφρότερο συγγαίτη στην ύποληψή της, δεν ελεγε είσοδο στο Παλάτι. «Τοιουτοτρόπως» γράφει ένα; ιστορικός-ή Αδελή των Αθηνών έγραψε εν είδος έγγυητηρίου των υπαλλήλων.»

Διηρουνται για ένα θεο της Αμαλίας, τον πρίγκιπα Βάζαν, αδερφό της μητέρας της, ότι ήταν τόσο ήθικος, ώστε όταν αναγκάσθηκε κάποτε να λάη στα λαματικά λουτρά μιās μικρής Γερμανικής πόλεως, στην οποία ν έμαζεύοντο και κυρίες οπωσδήποτε ύποπτες, έζητησε προηγουμένως από το Δήμαρχο να γείνη «τελεία ήθικη άποψή υς». Ο Δήμαρχος, για χάρι του ύψηλου πάσχοντος, άηγγόρευσε επί 15 ήμερες; τη χρήση των λουτρών στους κοινούς άνητους και τότε μόνο κατορθωσε ο πρίγκιπας να κάνει την κοίτη του.

Τις οικογενειακίς αυτές ίδέες ή Αμαλία έφηρμοσε αυστηρότατο και στην Αούλη των Αθηνών. Κάποτε μάλιστα συνέβη το άκόλουθο έπει τόδιο: Μεταξύ των κυριών, για τις όποιες ή Βασίλισσα δεν ελεγε καλές πληροφορίες, ήταν και ή γυναίκα ενός άνωτάτου διοικητικού ύπαλλήλου. Τίποτον ο Όθων έκτιμούσε πολύ για τη μόρφωσί του και την τιμιότητά του. Αυστηρώς — όπως συμβαίνει πολλές φορές στην κοινωνία — ή γυναίκα του, με την παραδολή της διαγωγής, έδινε τυχνά τροφή στην κακογλωσσία. Και έννοείται ότι τα ορεκτά σκανδαλάκια δεν άργησαν να φτάσουν στ' αυτιά της Αμαλίας.

Στον πρώτο Ανακτορικό χορό, στην όποιον ο άνωτάτος αυτός ύπαλληλος ελεγε δικαίωμα να παρευρεθής, του έστίλη προσωπική πρό κλησί, χωρίς να περιλαμβάνη και το όνομα της γυναίκης του. Ο άνθρωπος έστενοχωρήθη και ήθελήσει να άποδώσει την παράλειψη σέ λάθος του Αύλαρχου. ΑΛΛ' έξ έλλου την Αμαλία την ήξεραν καλά όποι έβγαν είσοδο στο Παλάτι και δεν έριχνον ιδύνεσε να παραπονεθής για την παράλειψη. Φαίνεται όμως ότι ή σύζυγός του επέμενε να συνοδεύσει τον άνανό της στο χορό. Έκείνος άνικανος να της άντιστεθή την έπήρε μαζί του.

Η Αμαλία όχι μό ο όλους και όλες τις προσκεκλημένες της κατόρθωνε να βλέπη κατά τη διάρκεια του χορού, αλλά και πριν άκόμη φανερωθής στην αίθουσα, ήταν είδοσι ημεμένη ποίτοι και ποιές ήταν. Έπιληροφορήθη λοιπόν έγκαιρώς, ότι βρισκάντανε στο παλάτι και ή κυρία αυτή που δεν ελεγε προσκεληθη. Μόλις ή Αμαλία έμπηκε με το Βασίλειο στην αίθουσα, πήγε και εύθειαν στον άνωτατο εκείνο ύπαλληλο και του ελεπε:

— Η κυρία σας δεν εινε προσκεκλημένη και άπορώ πώς ήρθε!

Ο άνθρωπος έμεινε για μιά στιγμή άναυδος και άναπολόγητος. Έπειτα, άρπαξε από το μπράτσο τη γυναίκα του και έφυγε, ένφ πίσω του ξεσηκούσαν ή ειρωνείες και τα σκώματα. Και έτσι στους έχθρους της Δυναστείας προσετίθετο και ένας άκόμη, που άργότερα έλαβε μέρος στας διαφόρους συννομοσίας.

Σχεδόν την ίδια έποχή συνέβη και άλλο τέτοιο επεισόδιο:

Στο επίνω μέρος της σάλας του χορού στο μικρό εκείνο παράθυρο στο όκιοιν επί της βασιλείας του Γεωργίου Α', άφησαν τους μικρούς πρίγκιπας να βλέπουν, ελεγε υποθετηθή, σ' ένα χορό, ή οικογένεια του Ιωαννικού και ποιητού Θεόδωρου Όρφανιδου. Έξαφνα όμως κ' ή χωρίς να το περιμένη κανείς και μιά άλλη κυρία φανερώθηε στη θέσι αυτή, οδηγουμένη από τον άξιωματικό της Οικονομίας και κατόπιν στρατηγού Ευστράτιο Ράλλη, «λέοντα των αίθουσών» και κατακτητή της έποχής εκείνης. Η κυρία αυτή ήταν άπλούτατα μιά φρούα Ιταλίδα, πρωταγωνίστρια του εύρισκομένου τότε «τάς Αθήνας Ιταλικού θιάσου.

Και πάλι ή Βασίλισσα είδοποιήθη έγκαιρώς από τον Αράπη θαλαμηπόλο της για την εμφάνισή αυτή. Μόλις λοιπόν έμπηκε στην αίθουσα του χορού, έσκόπασε τα μάτια της στο παράθυρο, έβεβαίωθη, κ' έκάλεσε τον αούλαρχη να παρουσιασθή άμέσως έμπροστης.

— Κύριε αούλαρχε, ποιός εινε εκεί πάνω στο παράθυρο; έρωτά ή Αμαλία.

— Η οικογένεια Όρφανιδου, Μεγαλειοτάτη.

— Εινε και μιá κυρία άκόμη άγνωστη, ή όποια δεν έχει είσοδο στο Παλάτι.

Ο αούλαρχης έστειλε άμέσως και άνεκάλυψε πίσω υπό τις Έλληνίδες κυρίες και την ξένη θεατρίνα, τρομαγμένη για την έπιθεώρησι που άντελήφθη ότι της έκανε ή Βασίλισσα. Και γρήγορα-γρήγορα ή Ιταλίδα ώδηγήθη μέσα από τους διαδρόμους στην πίσω πόρτα των Ανακτόρων, και από κει στο ξενοδοχείο της.

Στο έργο αυτό της έπιτηρήσεως εκείνων που έμπαιναν στο Παλάτι, ή Αμαλία ελεγε όχι μόνον την τελεία συγκατάθεσι του Όθωνος, αλλά καταλάβαινε ότι και αυτός έκανε το ίδιο στι δικαιοδοσία του. Η Βασίλισσα απέκλειε αυστηρώς τις γυναίκες που ή διαγωγή τους ήταν ύποπτη. Ο Βασιλεύς προσπαθούσε να μνή άφήση να μπουδν στη ζωή των Ανακτόρων τους άντρες εκείνους που δεν ελεχαν να έπιδείξουν τίτλους έθνικών ύψηριών ή προσωπική άξια. Και εις τους κύκλους της έποχής εκείνης έκανε έντύπωσι ή ιστορία ενός νεοπλούτου που επέμενε να τον καλέσουν στο ανακτορικό χορό.

- Έχει παράσημο; έρώτησε ο Όθων.
- Όχι, Μεγαλειοτάτε άπήγησε ο Αούλαρχης.
- Προσέφερε ύψηρειες στον Άγωνα;
- Όχι.
- Τοτε άπορώ πώς έπιμένει να κληθής, ελεπεν ο Βασιλεύς και τον έβυσε από τον κατάλογο.

Αλλά της Βασίλισσας ή φροντίδα δεν περιορίστηκε μόνο στο να κάνει προσεχτικό ξεδιάλεγμα του κόσμου, στον όποιο έπετρέπετο να ή είσοδο στ' Ανακτόρα. Η πρωτοβουλί της άπλώθηκε και έξω στη νεαρή άθνηα ή κοινωνία, και ίσως αυτή ήταν που συν τέλεισε να σταματήση ένα κακό της έποχής εκείνης. Πράγματι, ή Αθηναϊκές έφημερίδες, ως στο 1840 παρεπονοούντο ότι ή πρωτεύουσα ένέμισε από καφρανεία και ταβέρνες, στις όποιες συνέβαιναν διάφορες κακοήθειες. Μάλιστα κατό το 1840 ένας Βαυαρός μουσικός του ίππικού άπλήγαγε μιá κόρη Αθηναία. Και την έστεφανώθηκε μέν, και έλομένως ή δικαιοσύνη δεν του έζητησε λογαριασμό για την προξή του, στο μεταξύ όμως, ή άνακρίσεις άπέδειξαν ότι ο άνθρωπος ένένοως έμεθοόσε κάθε βράδυ, κυλιότανε στά καταγώνια, και πολλές φορές γινότανε ήρας σκανδαλών. Ο Όθων έζητησε να διαβάση το φάκελλο των άνακρίσεων, τον έμελέτησε δε και ή Αμαλία.

Το βασιλικό ζεύγος έμεινε κατάπληκτο μετά την άνάγνωσι. Πρώτη φορά έμάθαινε ότι ή ήθικη κατάσταση, της πόλεως δεν ήταν εύχάριστη. Η Αμαλία έκάλε άμέσως το Διοικητή Αττικής και το Διευθυντή της Αστυνομίας και τους διέταξε να λάβουν αυστηρότατα μέτρα. Σε λίγες μέρες όλα τα ύποπτα καταστήματα έκλειστηκαν, και τ' άλλα ύποχρεώθηκαν να κλείνουν στις 9 το βράδυ. Η Αστυνομία έπίσης έλαβε μέτρα και για την έπιδρομή διαφόρων γυναικών από την Αλεξάνδρεια και τη Σμύρνη, τις όποιες ελεγε προσελκύσει στας Αθήνας ή νεοαποκτηθείσα έλευερία και ή παρουσία των Βαυαρών. Από όλες αυτές τις μπαγιαντέρες έξητήθη δικαιολογία του ταξιδιού των και συνάμα να υποδείξουν συγγενείς των στας Αθήνας. Δικαιολογίες βρήκαν εύκολα ή γυναίκες. Συγγενείς όμως δεν ελεχαν να υποδείξουν. Και τότε, λέγεται, ότι ή άφελής Βασίλισσα ελεπε το άμίμητο εκείνο:

— Πώς εινε δυνατόν να μείνουν εδώ γυναίκες μόναι των, χωρίς συγγενείς;

Και ή ύποπτες αυτές γυναίκες πεισθείσαι από την Αστυνομία, άναγκάστηκαν να φύγουν.

Πριν άκόμη άποκατασταθόν έντελώς τα πράγματα και άρχισή κάποια κοσμική κίνηση στας Αθήνας, ή ζωή στην καινούρια πρωτεύουσα δεν ήταν πολύ διασκεδαστική. Την ήμερα, οι Αθηναίοι εκόκοντανε τις ώρες που τους έμεναν από τις δουλειές τους στο καφρανείο. Η νύχτα όμως έρχότανε πληκτική. Κ' έτσι, σιγά σιγά, πώρηξαν στη χαροποιεία. Λόγω τούτου κατό τα πρώτα χρόνια της βασιλείας του Όθωνος ή Αθήνα ελεγε μεταβληθη σέ χαροποιάγνιο. Έννοείται όμως, ότι δεν έπαιζαν με χρήματα και ότι το συνηθέστερο παιγνίδι ήταν ή κοντσίνα! Έπαιζαν όμως,



Επαιξαν όλοι και ή επιδημία αυτή έπαιρνε διαστάσεις. Έκεινος πού έχανε ήταν ύποχρεωμένος νά φτιάξη... μιά πήττα ή ένα μπακαλαβή γιά τούς κερδίζοντας! Έπίσης εκείνος πού έχανε ήταν ύποχρεωμένος κάποτε νά κάνει και όλα τά έξοδα μιάς εκδρομής μέ κάφου σε μιά έξοχή τών Άθηνών και μάλιστα στην Καισαριανή, πού τραβούσε τότε τούς Άθηναίους, όσο σήμερα ή Κηφισιά ή τά Φάληρα.

Σιγά σιγά όμως στά καφφενεία άρχισαν, (ιδίως οι άνδρες τού Άγώνος) νά παίξουν και μέ λεπτά. Έρριφονιζόντανεσιν ποσά πού θά ήταν άσήμαντα μέν γιά τήν εποχή μας, μεγάλα όμως γιά τήν εποχή εκείνη. Μιά ήρα λοιπόν ή πρωτεύουσα έμαθε ότι ένας από τούς στρατηγούς τού Άγώνος, έφου έπαιξε όλες τις σφάντζικες της συντάξέως του έβαλε καθότιν στον φάντη και τό ρολόγι του, δώρο τού ναυάρχου Δερρινού.

Τό σκάνδαλο έκανε ρόττο. Και όπως συνέβαινε τότε, έγινε γνωστό και στ' Ανάκτορα. Λίγες μέρες άργότερα, ό γέρο άγωνιστής εκλήθη στό Παλάτι, σε μιά γιορτή. Όταν τόν έλληθίωσε ή Άμαλία τού ειπε άπότομα :

— Στρατηγέ, μου ειπαν ότι έχετε ένα ώρατο χρυσό ρολόγι πού σάς έχάρισε ό ναύαρχος Δερρινύ. Ήθελα νά τό ιδώ.

Ό στρατηγός εταράχθη. Έδικαιολογήθη, ότι τό ώρολόγι του κάπου τού έπεσε και τό έχασε.

— Θα διατάξουμε νά βρεθί, ειπε ή Άμαλία.

Και πράγματι, ό διευθυντής της Άστυνομίας εκάλεσε εκείνον πού ειχε κερδίσει τό πολύτιμο ρολόγι και τού ειπε :

— Η επιθυμία της Βασιλίσσης εινε νά επιστρέψετε τό ρολόγι στό στρατηγό. Τό κέρδος της χαρτοπαιξίας εινε παράνομο. Αν όμως επιμένετε, γιά νά μην πληρωθί ή φιλοτιμία τού στρατηγού, ή Βασίλισσα εινε πρόθυμη νά σάς άποζημιώσει μέ τήν αξία τού ρολογιού.

Και ό κερδιστάς τό επέστρεψε χωρίς νά ζητήση χρήματα. Στο μεταξύ ή Άμαλία έπροσπάθησε μέ κάθε τρόπο νά περιορίση τήν χαρτοπαιξία. Στο αρχείο τού ύπουργείου τών έσωτερικών ευρέθη άναφορά Άθηναίας κυρίας, ή οποία ζητούσε από τή Βασίλισσα νά κατορθώση νά επιβληθί στον άξιοματικό άντρα της, νά μη παίξη χαρτιά και άφήνη νηστικά τά παιδιά του! Η άναφορά, στό μακρότατο πρόλόγο της μ'ας πληροφορεί, ότι ή Βασίλισσα πολλούς νέους κυρίους ειχε σώσει μέ τις συμβουλές της και τις φοβέρες της ότι θά τούς κλείρη τήν πόρτα τών Άνακτόρων.

Έξαρνα ένψ έναι ήταν τά πράγματα, κατά τό Νοέμβριο τού 1842 έφθάσε στάς Άθήνας ένας Γερμανός λιθογράφος, ό όποιος επρότεινε στην Κυβέρνησι νά κατασκευάση ελληνικά τραπουλόχαρτα μέ τις εικόνες τών Βασιλέων και τών άνδρών τού Άγώνος έναντί. Η Άμαλία, όταν τό έμαθε, άγανάκτησε και τόν διέταξε εντός τριών ήμερών νά έγκαταλείψη τό ελληνικό έδαφος. Τό όποτον και έγινε.

ΤΙ ΛΕΝΕ ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ
ΓΙΑ ΤΟ ΧΑΣΜΟΥΡΗΜΑ Ο ΔΟΓΩΣ

Τι εινε τέλος πάντων αυτό τό χασμούρημα; Τι λόγος υπάρχει νά χασμουριέται κανείς όταν δέν έχει τό άτύχημα νά παρακολούθι σύγχρονον θεατρικήν επιθεώρησην; Τήν άπάντησιν εις τό ερώτημα δίδουν διάσπομι ιατρού.

Όπως ό καθηγητής τού Πανεπιστημιου τής Λιέγης κ. Ναιγκελ ισχυρίζεται ότι δέν εινε καθόλου επιβλαβές τό νά χασμάται κανείς, όπως έθεωρείτο άλλοτε από τούς ιατρούς.

Ό ιατρός Μπουζι, ειδικός λαρυγγολόγος, εκθειάζει ώσούτως τό χασμούρημα, θεωρών αυτό ώφελιμότατον διά τούς πνεύμονας και όλα τά άναπνευστικά όργανα.

Τέλος ό διάσημος Κινέζος ιατρός Όττο Μαγιαμά έχει συγγράψι ολόκληρη ύγιεινή τού χασμούρημας. Κατά τόν ειδικόν τούτον ιατρόν τό χασμούρημα θέτει εις ενεργειαν όλους τούς μυώνας τού στήθους και τού λαιμού, για τόν λόγο δε αυτόν συνιστά νά χασμώμεθα παίρνοντας βαθειά τήν άναπνοή μας.

Αυτό τό βιβλίο τού Μαγιαμά έπεσε φαίνεται στα χέρια τού γάλλου χρονογράφου Κλεμάν Βοτέλ ό όποιος τελειώνει κάποιον χρονογράφημά του ως έξης :

«Εάν άκολουθήσουν όλοι τό βιβλίο και τās συμβουλās τού ιατρού τούτου δέν θά βλέπομε πλέον εις τόν δρόμον παρά άνθρώπους πού θά συναγωνίζονται πούς νά άνοιξη τό στόμα του περισσότερες φορές. Και τό θέμα πρέπει νά όμολογήσετε θά εινε άπολαυστικώτατον!...»

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΑΡΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΛΕΜΑΝΣΩ

Ό Κλεμανσώ και... ή κάμπιες. Μία... ιατρική συμβουλή τού Τίγρεως. «Η... χήνες τού Καπιτωλίου. Ύπό βροχήν έξίδων. Πού θα μεταφερθί ή πρωτεύουσα.

Ήταν λίγο καιρό πριν από τόν Εΰρωπαϊκό πόλεμο. Ό Κλεμανσώ ειχε πάει νά περάση λίγες μέρες σ' ένα φίλο του στην Άλασατα.

Ένα άπόγευμα, ένώ ό «τίγρις» και ό φίλος του κουβέντιαζιν στον κήπο εκανε τήν εμφάνισή του μέ επίσημο ύφος ένας πανύψηλος κύριος, κοκκινόμαλης, μέ χρυσά γυαλιά και μαιφή ρεντεκότα. Ό κύριος αυτός μπήκε στον κήπο, και χωρίς νά χαιρετίση κανένα, προχώρησε μ' ένα ύφος...σά νάχε καταπιεί όμπρέλλα, κι άρχισε νά εξετάζη μέ προσοχή τά φύλλα τών δέντρων.

— Πούς ειν' αυτός ό ήλίθιος; ερώτησεν ό Κλεμανσώ μέ περιέργεια, σκόβοντας σ' άφτι τού φίλου του.

— Εινε ό υπάλληλος τού δήμου, ό έπιφορισμένος νά εξετάση μήπως τυχόν υπάρχουν κάμπιες στα φυλλώματα τών δέντρων.

— Τι νά σου πώ...ειπε τότε ό Κλεμανσώ ορίζοντας μιά πλάγια ματιά στον άνάγωγο επισκέπτη, μέ τόν Θεό...προτιμώ τις κάμπιες!..

Λίγοι ξεύρουν ότι ό Κλεμανσώ έρχισε τό ιατάδιό του ως γιατρός. Ίδου ένα χαριτωμένο τελευταίο σχετικό ανέκδοτο :

Στην περιφημη συνεδρίαση της Γερουσίας κατά τήν όποιαν άνεγνωσθη ή επιστολή τού Μαλβί, ό όποιος ζητούσε νά δώση λόγο της διαχειρίσεως της έξουσίας νάπιον ειδικών δικαστικών, ό γερούσιαστας Έτιεν έλληθίσε τόν Κλεμανσώ, στήν ύπουργικό θάκο, και άντήλαξε λίγα λόγια μαζί του.

«Υστερ' από λίγο, συνήητησε τόν Έτιεν στους διαδρόμους τού Γερουσιου στικού Μεγάρου ό τέως πρωτόπουργός Λέγκ, και τόν ερώτησε περί της ύγειας του.

— Δυστυχώς, δέν είμαι και τόσο καλά, απήνητησεν ό Έτιεν.

— Πώς; Είμαι άρρωστος; ... Δέν σου φαίνεται διόλου... Και τί έχεις;

— Έναν κόνο στό πόδι... Ρευματισμός θά εινε ύποθέτω...

— Πρό όλίγου, ό έδικαι και κουβέντιαζες μέ τόν πρωτόπουργό... Έπί τή ευκαιρία αυτή, δε συμβουλευόσασιν και τόν... γιατρό Κλεμανσώ;

— Πώς; Τόν συμβουλεύθητι;...

— Και τι σου ειπε; ...

— Άπλούστατα : νά... κόψω τό πέδι μου γιά νά μη μέ ξαναπειράξουν οι ρευματισμοί!

Σε μιά θυελλώδη συνεδρίαση τής βουλής, κατά τήν διάρκεια τού πολέμου, ό άρχηγός τού σοσιαλιστικού κόμματος έξεφώνησε ένα πυρρυνό λόγο έναντίον τού Κλεμανσώ, τόν όπριον έ χαρακτηρίσεν ως «επίδοξο δικτάτορα» ως «φανατισμένον ίμπεριαλιστή», ως άναμείνοντι τήν νίκη τής Γαλλίας γιά νά εϊρή νή μάσκα και νά ξεσκεπάση τά φιλόδοξα σχέδιά του.

Σε μιά στιγμή μάλιστα, παρσφρόμενος από τό λόγο του, έγύρισε προς τόν Κλεμανσώ, και τό έφώνησε :

— Μου κάνετε τήν έντύπωση τών αρχαίων πορθητών τού Καπιτωλίου!...

— Κι' έσεις τών φυλάκων του! απήνητησεν ήρεμα ό Κλεμανσώ.

Όλοι οι βουλευται έσχοσαν στα γέλια. (Φύλακες τού Καπιτωλίου, ήσαν, ως γνωστό, ή περιήφμες ιερές... χήνες!)

Ήταν ή εποχή όπου οι Γερμανοί ειχαν φθάσει στα πρόθυρα τής γαλλικής πρωτεύουσας.

Ό πανικός στό Παρίσι, ήταν άπερίγραπτος.

Η τράπεζες στέλναν νά χρηματικά άποθέματά των στα ύποκαταστήματά των τών επαρχιών, και οι πλούσιοι έμποροι τρομοκρατημένοι, μεταφέραν τούς θησαυρούς των όσο πιο μακριά από τό Παρίσι μπορούσαν...

Ένα βράδυ, στή βουλή, ένας βουλευτής έθεσε στον Κλεμανσώ τό έξης ερώτημα :

— Εάν ό μη γένοιτο, ή κυβερνήσις άναγκασθη νά έγκαταλείψη τό Παρίσι, πού σκοπεύετε νά έγκατασταθίση;

Ό Κλεμανσώ πετάχθηκε,σά νά τον ειχε τσιμπήσει καμμιά σφήκα!

— Στο μέτωπο, κύριε! απήνητησε μέ όργη.

Στά 1917, ό Κλεμανσώ εκανε μιά περιοδεία στις γραμμές τού μετώπου. Στο Βερντέν, προώρησε μέχρι τού πεδίου τής μάχης. Ό λοχαγός πού τόν συνόδευε, τόν συμβούλευσε νά ασύνη γιά νά προσφυλαχθί απ' τις έθνομικές όριδες πού σάγαν δλόγυρα.

— Υπάρχει μεγάλος κίνδυνος εδώ, τού ειπε. Δέν βλέπετε κύριε πρόεδρε, πώς πέφτουν ή σφαίρες βροχή; ...

— Πώς! Βλέπω! απήνητησεν άπαθώς ό Τίγρις...χωρίς νά κουνηθί από τή θέση του.

..... Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

..... Ο μέγας Γάλλος ζωγράφος Ντελακρόα
.....

